

ת"פ 46388/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46388-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המאשימה מדינת ישראל
ע"י עו"ד אורי סלע ועו"ד אברהם ישי
נגד
פלוני
הנאשם
ע"י עו"ד משה מג'ר

גזר דין

1. הנאשם הורשע על סמך הודאתו בביצוע עבירות של איומים ותקיפת בת זוג. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בסמוך לחצות בתאריך 14.11.2019, דרש הנאשם מהמתלוננת, שהייתה בת זוגו באותו זמן, למסור לו את הטלפון שלה כדי לבדוק עם מי שוחחה. לאחר שסירבה לדרישתו, התקרב הנאשם אל המתלוננת, אגרף את ידו לכיוון הרצפה ונופף באצבעו לכיוונה. לאחר שהנאשם התרחק מהמתלוננת, הוא חזר במהירות לכיוונה, בעט בדלת ארון והיכה באגרופו על שולחן. בהמשך אחז הנאשם במתלוננת וגרר אותה תוך שהמשיך בניסיונותיו להוציא את הטלפון מידיה, אחז בזרועה ועיקם אותה מאחורי גבה, ירק לעברה וזרק לכיוונה מלחייה. הנאשם המשיך בניסיונותיו לתפוס את הטלפון לאחר שהמתלוננת התיישבה על הרצפה, הוא נופף לעברה שוב באצבעו, וכן שבר דלת ארון על ידי מכה באמצעות מרפקו. כשניסתה המתלוננת לעזוב את המקום, רץ אליה הנאשם ומשך אותה בניסיון למנוע ממנה להיכנס למונית. לאחר שהפיל את המתלוננת לקרקע, לקח הנאשם את הטלפון מידיה, עיין בו והחזירו. כתוצאה ממעשים אלה של הנאשם נגרמה למתלוננת שריטה בכתף שמאל.

2. בהמשך שלח הנאשם למתלוננת הודעות טקסט שבהן נכתב, בין היתר: "אני מבטיח שלא יהיה לך שקט אם לא תעני", "את בסכנה כל הזמן כל יום כל היום", "מה שאני הולך לעשות לך עדיף לך כבר מוות", "לא יהיה לך שקט לעולם", "את במעקב כל הזמן מתוקה", "את בסכנה כל הזמן" וכן "אבל את בטוח מתה".

3. מעשיו של הנאשם פגעו בזכותה של המתלוננת לשלמות הגוף, לבטחון אישי, לאוטונומיה, לפרטיות, לשלוות נפש, ולכבוד האדם. הפגיעות היו קלות יחסית.

4. לשם בחינת מדיניות הענישה הנוהגת איני יכול להיעזר בפסיקה שהגישו באי כוח הצדדים. זאת, כיוון שהסניגור הפנה רק לפסיקה שבה הסתיימו תיקים דומים ללא הרשעה, ואילו התובע הפנה לתיקים שנסיבותיהם העובדתיות חמורות יותר מאשר בתיק זה. עיון בפסיקת הערכאות השונות מלמד כי בתיקים מעט קלים יותר מזה שבפניי מדיניות הענישה הנוהגת היא של הטלת עונשים של של"ץ או עבודות שירות בצד מאסר על תנאי. כך למשל, בעפ"ג (תל

אביב) 33431-01-21 **אולג בודסוב נ' מדינת ישראל** (3.3.2021) נמחק בהמלצת בית המשפט ערעור על גזר הדין בת"פ (תל אביב) 46079-01-20 שבו נדון עניינו של מי שחנק את בת זוגו ואחר כך אחז בידה והצמידה לרגלו תוך גרימת אדמומיות. נקבע מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי בתוספת של"ץ לבין 12 חודשים מאסר בפועל, והוטל עונש של 4 חודשים עבודות שירות. בע"פ (תל אביב) 42031-02-20 **מקסים טייסוב נ' מדינת ישראל** (19.7.2020) נמחק בהמלצת השופטים ערעור על ת"פ (תל אביב) 9015-04-17 שבו נדון עניינו של מי שדחף מספר פעמים את אשתו, חטף לה את הטלפון ודחף את קצה הטלפון אל פניה, וכן איים עליה שירצח אותה. נקבע מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי בתוספת של"ץ לבין 12 חודשים מאסר בפועל, והוטל עונש של מאסר על תנאי ו-140 שעות של"ץ. בת"פ (תל אביב) 13168-06-18 **מדינת ישראל נ' פרץ סלם** (29.10.2019) שבו נדון עניינו של מי שמשך בחוזקה צמידים על ידיה של אשתו וגרם לה כך שריטות, שפשופים ושטף דם, אחר כך הטיח את הטלפון שלה בארץ ושבר אותו. נקבע מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי בתוספת של"ץ לבין 12 חודשים מאסר בפועל, והוטל עונש של 30 יום עבודות שירות.

5. בהתחשב בכך שבמקרה שבפניי היו מספר פעולות אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, שאליהם הצטרפו גם איומים, אשר פגעו בה בהיבטים שונים כמפורט לעיל אך במידה קלה, ניתן לקבוע על בסיס הפסיקה שתוארה לעיל, המשקפת את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מעט קלות יותר, כי מתחם העונש ההולם בתיק שבפניי נע בין תקופה קצרה של עבודות שירות או מאסר על תנאי בצירוף כמות נכבדה של שעות של"ץ (התביעה לא ייחסה לנאשם גרימת חבלה ומכאן שהשריטה הייתה קלה מאד) ועד שנה מאסר בפועל.

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 29.9.2021 עולה כי הנאשם בן 32, הוא גדל ביישוב חורה וחי בו כיום עם אשתו ושלושת ילדיהם, לצד משפחתו המורחבת הכוללת את 24 אחיו ואחיותיו. אשתו של הנאשם, שנפגשה עם שירות המבחן לצורך הכנת התסקיר, תיארה את הנאשם כבן זוג המספק לה ולילדיהם תמיכה כלכלית בכל הנדרש להם. לצד זאת, ציינה כי הנאשם נוטה לצעוק ולקלל במצבי קונפליקט, אך לא נוקט באלימות פיזית.

7. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה. לפי התסקיר, במהלך לימודיו בתיכון השתלב הנאשם במסגרות תעסוקתיות, ולאחר סיום לימודיו עבר להתגורר בתל אביב, השלים מספר הכשרות מקצועיות בתחומי ניהול עסקי, והועסק בעבודות מטבח במסעדות שונות בעיר. במהלך תקופה זו, התגורר בתל אביב במהלך השבוע וחזר למשפחתו בחורה בסופי השבוע. כיום עובד הנאשם בעסק עצמאי בתחום המזון השייך למשפחתו.

8. במהלך כשנה וחצי לפני האירוע נושא כתב האישום לצד נישואיו ניהל הנאשם ללא ידיעתה של אשתו קשר זוגי עם המתלוננת, שהייתה בת 22. הוא הכיר את המתלוננת במסעדה שבה עבדו יחד, ולדבריו יחסיהם אופיינו ברגשות קנאה ותלות הדדיים שהובילו לעימותים, תוך דיבור פוגעני והטחת קללות משני הצדדים. משיחות טלפוניות שערכה עמה קצינת המבחן, עלה כי המתלוננת התרשמה שהנאשם לא היה מעוניין בקשר זוגי יציב עמה, ומכך נבעו חוסר היציבות והמתח ביחסיהם שהתבטאו בוויכוחים קולניים, אך לא באלימות פיזית. עם זאת, לדברי המתלוננת, הנאשם היה על פי רוב בן זוג תומך ומכיל ושימש כעוגן בחייה. שירות המבחן התרשם שמערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת הייתה מורכבת ותלותית כיוון שחסרו להם כלים לניהול מערכת יחסים תקינה, ובשל הגדרת הזוגיות שיצרה ביניהם קונפליקטים. המתלוננת עצמה ציינה כי הנאשם לא יצר אתה קשר כלשהו מאז האירוע נושא כתב האישום,

וכי אינה חוששת מפניו.

9. הנאשם הודה בביצוע העבירות שבהן הואשם גם בפני קצינת המבחן, ושירות המבחן התרשם שהנאשם נוטל אחריות על התנהגותו האלימה כלפי נפגעת העבירה. לפי התסקיר, הנאשם הכיר בדפוס התקשורת הבעייתיים ולעתים פוגעניים שאפיינו את מערכות היחסים שלו, אך לא ראה עצמו כאדם אלים, הוא הביע רצון לשקם את חייו ולהימנע ממעורבות במקרה דומה בעתיד. בשל התרשמותו של שירות המבחן כי לנאשם קשיים בהתמודדות עם מצבי כעס ותסכול, הוחלט לשלבו בקבוצה טיפולית לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגם, והוא אמנם השתלב בטיפול כזה. מנחות הקבוצה הטיפולית דיווחו לקצינת המבחן שהנאשם התמיד בתכנית והשתתף בכל מפגשי הקבוצה, גילה יחס מכבד וקשוב למשתתפים וערך "התבוננות פנימית מעמיקה" (עמ' 3). הנאשם עצמו חש שהתכנית תרמה רבות ליכולתו לתקשר באופן רגוע ולשקול את תגובותיו, וכי חל שיפור משמעותי בתקשורת הזוגית עם אשתו.

10. בהערכת סיכויי השיקום, התרשם שירות המבחן כי לנאשם יכולת להכיר בדפוס התנהגותו האלימים והתגייס במסגרת התכנית לבחון אותם. לפי התסקיר, ההליך המשפטי שנוהל בפניו, הראשון שבו היה הנאשם מעורב בחייו, מעורר בו בוש וחסר מיחס ביקורתי מצד סביבתו, ולכן משמש כגורם מרתיע עבורו. השתלבותו של הנאשם בהליכי טיפול הוערכה כגורם מפחית סיכון להתנהגות דומה מצדו בעתיד. כמו כן שקל שירות המבחן לחיוב את העובדה כי לנאשם אין עבר פלילי וכי מאז האירוע נושא כתב האישום, כשנתיים לפני מועד עריכת התסקיר, לא נפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים.

11. בהערכת הסיכון לעבריינות נשקלו חומרת העבירות שביצע הנאשם ואופיין, וכן קשייו להתמודד במצבי לחץ במסגרת קשר זוגי העלולים להוביל לתגובות אלימות ולנטייה לעשות שימוש בדפוס תקשורת פוגעניים.

12. בסופו של התסקיר המליץ שירות המבחן שבית המשפט ישקול לבטל את הרשעתו של הנאשם, זאת אף על פי שלא התבקש על ידי לחוות דעה בעניין זה. המלצה זו נבעה מהתרשמותו של שירות המבחן כי הנאשם מחזיק במערכת ערכים נורמטיבית ותפקד באופן חיובי ויציב במסגרות שונות במהלך חייו, וכן הפיק לקחים בנוגע להתנהגותו באמצעות התכנית הטיפולית בה השתתף לאורך שנה, לקח אחריות על מעשיו הפוגעניים והאלימים, וביטא צער וחרטה על ביצועם. שירות המבחן התרשם גם שביטול ההרשעה חשוב לתדמיתו העצמית של הנאשם ולתחושתו לגבי תדמיתו בעיני סביבתו. עוד העריך שירות המבחן כי הרשעה תפגע בסיכוייו של הנאשם "במגוון אופציות תעסוקתיות שיעמדו לרשותו בהמשך חייו", כגון לימודים אקדמיים בתחום פוליטיקה וממשל והשתלבות עתידית במקצוע בתחום זה, והכשרה כנהג אוטובוס שבה החל. לצד ביטול הרשעתו, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם 100 שעות של"ץ במסגרתן יסייע לאוכלוסיות קשות יום, כענישה שיקומית וחינוכית, וכן התחייבות להימנע מעבירה כענישה הרתעתית.

13. הנאשם הביע בפניו חרטה על המעשה שביצע. לדבריו, התחרט על מעשיו מיד לאחר המקרה. הנאשם הביע חשש שהרשעה תכתים אותו ותחסום את שאיפותיו להתקדם אקדמית ומקצועית, שאיפות שנאלץ להשהות בשל צרכי פרנסה שליוו אותו לאורך חייו. לדבריו, "נכון שעכשיו יש משכורת וזה לא משפיע עכשיו", אך ברצונו להתקדם ולבנות

עתיד טוב יותר לא רק עבור עצמו אלא בעיקר עבור ילדיו. הנאשם הסביר כי נענה להצעה להשתלב בתכנית הטיפולית במסגרת שירות המבחן למרות התנגדות סביבתו, שלא האמינה בתועלת שתצמח לו מכך, וכי למד רבות מההליך שעבר בתוכנית זו.

14. לטענת התביעה, המלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם אינה עומדת בתנאיה של **הלכת כתב** בעניין ביטול הרשעה. הנאשם, לטענתה, לא הצליח להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו והעלה חששות בלתי מבוססים בלבד לפגיעה עתידית. גם התנאי השני לאי-הרשעה, שלפיו נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה מאפשרות שלא להטיל על הנאשם את העונש ההולם, לא מתקיים לטענת התביעה. זאת, כיוון שהעבירות שהנאשם הודה בביצוען חמורות. לטענת התביעה, גם כשרף האלימות נמוך יחסית, בעבירות הקשורות לאלימות במשפחה נוטים בתי המשפט להטיל עונשים משמעותיים, שמטרתם הרתעה אישית והרתעה כללית. לתמיכה בעמדתה הפנתה התביעה לתיק דומה בנסיבותיו לתיק שבפניי כעת שבו נדחתה בקשה לבטל הרשעה בהיעדר ראיה לפגיעה קונקרטית שתגרם לנאשם - ת"פ (תל אביב) 19975-07-19 **מדינת ישראל נ' חיים עזדוק** (13.1.2021). התביעה סבורה שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר בדרך של עבודות שירות למאסר בפועל "משמעותי". לנוכח הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ביקשה התביעה לגזור על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס. וכן לחייב את הנאשם בפיצוי המתלוננת בסכום 3,000 ₪, כפי שהוסכם בין הצדדים.

15. ההגנה טענה שיש לתת משקל להמלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם. זאת, כיוון שהיא מבוססת על ליווי צמוד ועקבי של הנאשם לאורך למעלה משנה, תוך דיווח שוטף ממנחות הקבוצה הטיפולית שבה השתתף הנאשם, שהעידו על התגייסותו המלאה של הנאשם להליך ועל הכלים שרכש להתמודדות על מצבי לחץ. כן טען הסניגור כי יש לבחון את עניינו של הנאשם במסגרת "מקבילית הכוחות" המתקיימת לפי הפסיקה בין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. אציין שלעניין אותה "מקבילית כוחות" הפנה הסניגור לרע"פ 923/19 **פלונת נ' מדינת ישראל** (2.4.2019), שבה בשל חומרת העבירה דווקא לא בוטלה הרשעת הנאשמת. לטענת הסניגור, האירוע שבגינו הורשע הנאשם בפניי היה חריג בחייו של הנאשם, נסיבות ביצוע העבירות שבהן הודה הנאשם תחומות וברורות, ואף אם התנהגותו הייתה "מטופשת וקטנונית", הוא "שלט על מעשיו" ולא גרם לפגיעה ממשית בגופה של המתלוננת. לדברי הסניגור, אמנם הפגיעה בנאשם עשויה להיחשב "בלתי קונקרטית" לפי **הלכת כתב**, אך הפגיעה בתדמיתו של הנאשם בעיני עצמו ובעיני סביבתו היא פגיעה ממשית וברורה, אשר עלולה אף לפגוע בעתידו התעסוקתי, באפשרותו לרכוש השכלה ובסיכויי שיקומו. הסניגור הדגיש את הפער בין הרקע שבו גדל הנאשם לבין ההישגים אליהם כבר הגיע בהשכלתו הפורמלית ובהתפתחותו המקצועית, המצביעים לטענת הסניגור על כך שהנאשם הפגין מאפיינים נורמטיביים כבר מגיל צעיר. בנוסף הדגיש הסניגור את לקיחת האחריות והחרטה שהביע הנאשם על ביצוע העבירות מיד לאחר ביצוען, את הירתמותו להליך הטיפולי והשיקומי שעבר והתוצאות החיוביות שהפיק ממנו. לתמיכה בטענותיו הפנה הסניגור לשורת פסקי דין שהסתיימו ללא הרשעה. בין אלה נמצאו שלושה מקרים לפחות שבהם בוטלה הרשעה מבלי שהנאשם הצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה: ע"פ (מרכז - לוד) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.8.2015); ת"פ (ירושלים) 56567-08-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.5.2021); ות"פ (ירושלים) 39829-12-17 **מדינת ישראל נ' שמעון קדוש** (17.12.2020); עם זאת,

יש לציין שנסיונות העבירה בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בע"פ גוטרמן היו שונות מאד מבעניינו.

16. כידוע, הכלל הוא ש"משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם"[1], וסיומו של תיק במקרה כזה ללא הרשעה הוא חריג לכלל שיש לנקוט בו "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה"[2] - זאת, כאשר מתמלאים שני תנאים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה"[3]. עם השנים השתרשה בפסיקה גישה שלפיה "על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה"[4]. הפסיקה גם הכירה בכך שמתקיים יחס בין שני התנאים לסיום תיק ללא הרשעה במובן ש"ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדין"[5]. סיכום של ההלכות מן העת האחרונה ניתן למצוא בעפ"א (באר שבע) 61054-07-21 גיל חמו נ' מדינת ישראל (7.11.2021).

17. במקרה שבפניי אמנם התסקיר הוא חיובי ביותר ומעורר אמפתיה רבה כלפי הנאשם, אך לא השתכנעתי כלל ששיקומו של הנאשם יפגע כתוצאה מהרשעתו. תסקיר המבחן אינו משכנע בהקשר זה. אינני רואה כיצד ההרשעה תשפיע על לימודי ממשל ופוליטיקה או על קריירה עתידית הקשורה בכך, והחיבור בין לימודים אלה להכשרה כנהג אוטובוס נראה תמוה, ומעמיד בסימן שאלה את התוכנית להיות נהג אוטובוס. יתר על כן, לא הוגשה לי או לשירות המבחן כל ראיה לכך שעתידי התעסוקתי של הנאשם יפגע כתוצאה מהרשעתו. הסניגור עצמו לא טען כי על בסיס תוכניותיו של הנאשם כפי שהוצגו על ידי שירות המבחן מתמלאת החובה שהתפתחה בפסיקה שלאחר ע"פ כתב להצביע על פגיעה קונקרטית צפויה. גם גישת "מקבילית הכוחות" שאליה התייחס הסניגור אינה תומכת בבקשה לביטול הרשעה בתיק זה. המעשים שבהם הורשע הנאשם אינם נמצאים בקצה התחתון של קשת המעשים הפליליים (והם חמורים מאלו שנדונו בע"פ גוטרמן שאליו הפנה הסניגור), ולכן אין מקום להקל בדרישה להוכחת פגיעה צפויה בשיקום עד כדי ויתור מוחלט על דרישת הוכחת הפגיעה הקונקרטית. במצב דברים זה, והואיל ולא השתכנעתי כי צפויה לנאשם פגיעה קונקרטית כתוצאה מהרשעתו, אני קובע שאין מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם, ואני דוחה את הבקשה לעשות כך.

18. עם זאת, אני סבור שבהתאם להוראות סעיף 40ד לחוק העונשין יש לראות בנאשם כמי שהשתקם ולחרוג בשל כך ממתחם העונש ההולם. תסקיר שירות המבחן היה חיובי במידה יוצאת דופן עד כדי כך שקצינת המבחן המליצה לבטל את הרשעתו של הנאשם אף על פי שלא התבקשה לחוות דעה בעניין זה. הנאשם גילה הפנמה מלאה של אחריותו, ואף השתתף בצורה טובה בטיפול במשך שנה. הצלחת הטיפול הייתה כה רבה שקצינת המבחן אף קבעה כי אין צורך בצו מבחן בעניינו של הנאשם.

19. לנוכח שיקומו המלא של הנאשם והעובדה שהיה כחודש במעצר בשל תיק זה, אני מאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן לחייב את הנאשם בביצוע שירות לתועלת הציבור (לפי החוק לא ניתן לשלב בין של"ץ למאסר בפועל, ולכן אינני יכול לקבוע מבחינה פורמאלית כי תקופת מעצרו של הנאשם תחשב כמאסר בפועל שאותו ריצה).

20. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 100 שעות של"ץ שיבצע הנאשם לפי התוכנית שקבעה קצינת המבחן.

ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא ישוב ויעבור עבירת אלימות.

ג. 45 יום מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא ישוב ויעבור עבירה של איומים.

ד. קנס בסך 1,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.3.2022. ניתן לקזז את הקנס מן הפיקדון בתיק מ"ת 46358-11-19.

21. בהתאם להסכמת הצדדים אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת, עדת תביעה 4 ברשימת עדי התביעה, בסכום של 3,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד 1.2.2022. ניתן להשתמש בכספי הפיקדון במ"ת 46358-11-19 לתשלום הפיצוי. התביעה תודיע למתלוננת על פסיקת הפיצוי.

22. יתרת הפיקדון בתיק מ"ת 46388-11-19 לאחר הקיזוז לטובת תשלום הקנס והפקדת הפיצוי, תוחזר על ידי המזכירות לנאשם אם לא הוטל על הכסף עיקול ואין מניעה חוקית אחרת להחזירו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, 9 בדצמבר 2021, בנוכחות הצדדים.

[1] ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997)

[2] ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.1985)

[3] ע"פ כתב הנ"ל

[4] רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014)

[5] רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי (10.9.2013).